

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 95.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789888656/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Saaledes endte Capitainen sin Historie, som han til sin store Fornøielse havde faaet Lov til at fortælle uforstyrret. Felix havde nemlig været altfor beskæftiget med forskellige mere eller mindre heldige Forsøg paa at tegne Gjenstanden for alle sine Tanker med et Stykke Kridt paa Værtens Bord, og Vilhelm var altfor human til at ville gjøre Skaar i Capitainens Glæde ved utidige Afbrydelse, især nu da han befandt sig vel i den magelige Lænestol og ved de gode Vare. Han havde dog sørget for at Glassene stedse vare fyldte, hvilket muligt kunde være Aarsagen til, at Capitainens Fortælling leed af en vis Uklarhed; men afgjort var Skylden i at Bollen var tømt, da Fortællingen var tilende.

Vilhelm yttrede nu sit Bifald ved nogle ziirlige Ord, saasom: det var dog som Pokker – De har da været en Allerhelvedes Fyr &c., hvilket lod til at kildre Capitainen i en overvættes Grad, thi han reiste sig fra Sophaen og gik op og ned ad Gulvet med stærke om just ikke sikre Skridt, purrede sig i Haaret efter sin Tids Mode, og stak den ene Haand ind under Vesten, idet han alt imellem forsikkrede, at den Tids Ungdom vare Cavallerer, der magelig kunde sige Sparto til Ungdommen nu omstunder. Og for end ydermere at forstærke Indtrykket, som denne Erklæring maatte gjøre paa hans Tilhørere, oversatte han den paa tydsk:

Wir konnten bequem Sparzwei sagen; – verstehst?

Vilhelm raabte leende, at han forstod det saare vel og tog sit Glas for at tømme Resten, idet han stødte an imod Capitainens. Nu udbrød Felix:

Ved Freia, det ligner.

De Andre kom til for at beundre hans Maleri. Capitainen erklærede sig øieblikkelig for Ligheden, men paastod – han følte bestandig en vis Tilfredsstillelse i at tale Tydsk – dass man damals weitere Ärmeln so wie auch engere Schürtseln brauchten.

Damals, gjentog Felix, wennmals?

Ih, als sie noch jung war.

Sie jung? udbrød Felix forvirret og ærgerlig; Gud bevare Deres Forstand, Hr. Capitain, men hun er jo endnu et ungt Barn; ligesaa ung som hun er smuk.

Der junge Mann ist besoffen. Sie ist ja alt und garstig anzusehen wie ein Pfefferbüchsen.

Emilie? foer Felix rasende op.